

Полтавський вісник

№ 42 (1370), 16 жовтня 2015

Павел Москалюк

Гоголівці презентували прем'єру нової вистави

Кожна епоха породжує свої злободенні питання, Безумовно, це пов'язано як із технічним, так і ментальним прогресом, адже разом із зовнішніми обставинами змінюється і ставлення людей до навколишнього світу. Те, що було важливим ще вчора, завтра може взагалі стертися із пам'яті. Проте деякі питання залишаються відкритими, адже вони лежать у площині міжособистісних стосунків: стосунків чоловіка із жінкою, очільника із громадою, патріота з Батьківщиною. Тож не дивно, що саме до цих питань найчастіше звертаються люди мистецтва, ті, хто може стисло та доступно якщо не розкрити, то хоча б підняти на рівень широкого суспільного обговорення те, про що є сенс говорити, – письменники, композитори, поети, драматурги.

Напевне, головна з усіх тем – тема любові, адже, саме керуючись цим почуттям, люди проявляють як кращі, так і гірші свої риси: будують храми, рятують дітей, зраджують присязі, ведуть на смерть цілі народи.

Саме про ці світлі та страшні емоції розповідає глядачам нова вистава Полтавського академічного обласного українського музично-драматичного театру ім.М.В.Гоголя – історична драма на дві дії «Остання любов гетьмана», головна дійова особа якої – найсуперечливіший гетьман України Іван Мазепа. 8 жовтня відбувся передпрем'єрний показ вистави, яка викликала в полтавців неабиякий інтерес.

П'єса Анатолія Крима «Остання любов гетьмана» вже давно просилася на театральну сцену, проте тільки тепер і тільки полтавський театр намілювався її поставити. Аби вистава стала справжньою перлиною у репертуарі гоголівців, до Полтави запросили відомого в Україні режисера Херсонського академічного обласного музично-драматичного театру ім.М.Куліша Сергія Павлюка, на рахунок якого вже 56 різножанрових вистав, кращі з яких ґрунтуються саме на національній українській тематиці. І вистава справді удалася, принаймні ніхто із тих, хто завітав на передпоказ, не залишився байдужим до подій, що протягом більше ніж двох годин відбувалися на сцені. По закінченні зал довго аплодував стоячи.

Мазепа Павлюка не епічний герой, він – вразлива та багато в чому відверто слабка особистість, яка, наділена владою, мала ухвалювати суворі рішення. Проте будь-який керманич – то передусім звичайна людина, обтяжена власними проблемами, почуттями та скелетами у шафі. Людина не завжди може впоратися сама із собою та перемогти внутрішніх демонів, почасти вона помиляється і програє все.

Сергій Павлюк звертається не тільки до української історії, але й до міфології, апелює до глибинних родових образів, намагається показати, що навіть найкращі з нас не здатні вийти за межі прищепленої нам із дитинства понятійної бази. Що є добром? Чи можна зраджувати? Кого припустимо кохати? За що немає прощення? Напевне, вихідці із різних етносів по-різному відповідатимуть на ці питання, а люди, одностайні у своїх відповідях, об'єднані в народ. Автентики дійству додають українські народні обряди, танці та щемливі українські пісні, зокрема і думи на слова самого Мазепи у виконанні етнічного гурту «Стрибожі внуці».

Вистава вийшла цікавою, яскравою і масовою, у ній узяли участь кращі актори театру – Василь Голуб, Маргарита Томм, Сергій Козир, Олександр Любченко, Богдан Чернявський, Сергій Озерянка, Володимир Морус, Олександра Галатченко, Володимир Гостіщев, Олег Шеремет, Віталій

Крапіва, Сергій Прокопович, Геннадій Продайко та інші.

«Двох за все життя любив я, – прорікає на початку вистави Іван Мазепа, – одна звалася Мотрею, друга Україною». Яка ж саме любов стала в житті гетьмана останньою, напевне, має вирішити глядач, завітавши на прем'єру.